

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **CRYTEX, s. r. o.**, se sídlem Spojovací 377, Strančice, zastoupeného JUDr. Filipem Princem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze,** se sídlem Žitná 12, Praha 2, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2009, č. j. 5914/09-1300-204964, 5915/09-1300-204964, 5916/09-1300-204964, 5917/09-1300-204964, 5918/09-1300-204964, 5919/09-1300-204964, 5920/09-1300-204964, 5921/09-1300-204964, 5922/09-1300-204964, a ze dne 23. 10. 2009, č. j. 4305/09-1200-203424, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2010, č. j. 11 Ca 393/2009 - 98,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2010, č. j. 11 Ca 393/2009 - 98, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovaným rozhodnutím žalovaného. Těmito rozhodnutími žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti platebním výměrům na úroky z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2006 až květen 2007 a srpen, říjen a prosinec 2007, vydaným Finančním úřadem v Říčanech dne 12. 12. 2008, pod č. j. 128867/08/059912201119, 128868/08/059912201119, 128869/08/059912201119, 128870/08/059912201119, 128872/08/059912201119, 128874/08/059912201119, 128875/08/059912201119, 128876/08/059912201119, 128877/08/059912201119, a

platebnímu výměru na úrok z prodlení na dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2006, vydanému týmž správcem daně dne 12. 12. 2008, pod č. j. 128880/08/059912201119.

Kasační stížnost stojí na důvodech uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Uplatněné stížní námitky se týkají problematiky doručování stěžovateli a jeho zastoupení v daňovém řízení. Stěžovatel napadá především postup městského soudu, který se podle jeho mínění dostatečně nevypořádal s tvrzením ohledně zmocnění pana L. P. k přebírání písemností od Finančního úřadu v Říčanech. Stěžovatel soudu u ústního jednání dne 16. 12. 2010 předložil kopii plné moci udělené výše jmenovanému dne 5. 9. 2005, která byla opatřena razítkem podatelny Finančního úřadu v Říčanech, prokazujícím její řádné doručení správci daně. Podle soudu však stěžovatel uplatnil předmětnou námitku opožděně; z toho důvodu k ní nebylo přihlédnuto a nebyl akceptován návrh na provedení důkazu uvedenou plnou mocí. Stěžovatel považuje takový postup za příliš formalistický a podotýká, že již v žalobě uvedl, že byl po celou dobu řízení před správcem daně zastoupen. Poukázání na plnou moc udělenou výše jmenovanému L. P. a návrh na provedení důkazu touto listinou tak nebylo možné považovat za nepřípustné rozšíření žaloby o další žalobní bod po uplynutí lhůty pro podání žaloby dle § 71 odst. 2 s. ř. s., nýbrž toliko za doplnění či konkretizaci skutečností již uvedených v samotné žalobě.

Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem soudu, že se mu nepodařilo prokázat doručení plné moci, udělené paní K. I. B., finančnímu úřadu. Tato plná moc byla součástí zásilky obsahující též přiznání k DPH za srpen 2007, jež byla správci daně doručena dne 25. 9. 2007. Na dodejce této zásilky bylo přitom výslovně uvedeno, že obsahuje daňové přiznání i plnou moc. Stěžovatel odmítá argumentaci soudu, že údaje na dodejce neprokazují skutečný obsah zásilky, neboť byly uvedeny odesílatelem, a podotýká, že tímto způsobem by mohl být zpochybněn též obsah zásilek doručovaných správcem daně daňovému subjektu.

Podle stěžovatele městský soud postupoval nesprávně také v otázce posouzení hmotnosti předmětné zásilky a jejího srovnání s hmotností jiných zásilek, které stěžovatel doručoval finančnímu úřadu. Sporná zásilka i zásilky obsahující daňová přiznání za červen, červenec a říjen 2007 vážily shodně 0,018 kg (vzhledem k možné nepřesnosti poštovních vah nejsou případné drobné rozdíly v rozsahu +/- 1 g relevantní). Je-li obvyklá hmotnost listu papíru formátu A4 4 – 5 g, je zřejmé, že všechny tyto zásilky musely obsahovat tři listy papíru uvedeného formátu; v případě sporné zásilky se jednalo o daňové přiznání o dvou listech a plnou moc na jednom listu, zatímco ostatní uvedené zásilky obsahovaly vedle daňových přiznání též souhrnná hlášení k DPH. Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, jenž toto tvrzení zpochybnil, a připomíná, že podle § 102 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, se souhrnné hlášení předkládá pouze tehdy, dojde-li v příslušném zdaňovacím období k vývozu či dovozu z jiného členského státu Evropské unie. Z toho důvodu souhrnná hlášení nepředkládal vždy, nýbrž patrně jen v těch případech, pokud v příslušném měsíci uskutečnil přeshraniční obchod. Podle stěžovatele je tedy zřejmé, že zásilka doručená správci daně dne 25. 9. 2007 obsahovala kromě daňového přiznání též další listinu, kterou byla právě plná moc udělená paní K. B. Pokud by zásilka obsahovala pouze daňové přiznání, musela by vážit méně. Soud dále při porovnávání

zásilek nezohlednil skutečnost, že v roce 2007 byl formulář pro přiznání DPH dvoustranný a teprve od 1. 1. 2009 pouze jednostranný. Podle názoru stěžovatele je prokázáno, že byl v daňovém řízení zastoupen na základě plných mocí, a že tuto skutečnost správci daně řádně oznámil. Správce daně měl proto doručovat nikoliv samotnému stěžovateli, nýbrž jeho zmocněncům. Jelikož tak neučinil, nebyly stěžovateli platební výměry řádně doručeny a stěžovatel proto nemohl být v prodlení s placením daní.

Na základě shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s názorem stěžovatele, že předložení plné moci udělené L. P. bylo doplněním již uplatněné žalobní námitky, a v této souvislosti podotýká, že jmenovaný v odvolacím řízení i v žalobě zmínil pouze plnou moc udělenou K. B., zatímco plnou moc udělenou L. P. předložil teprve při ústním jednání. V odvolacím řízení navíc stěžovatel hovořil o plné moci v jednotném čísle a je proto zřejmé, že měl na mysli pouze jedinou plnou moc, tedy tu, kterou udělil výše jmenované K. B. Pokud při ústním jednání dokládal existenci plné moci udělené L. P. a její doručení správci daně, nepředložil soudu plnou moc opatřenou originálem razítka finančního úřadu, nýbrž pouze její kopii. Pokud jde o hmotnost předmětné zásilky, uvádí stěžovatel nesprávné údaje. Tvrzení stěžovatele navíc o skutečném obsahu zásilek nic nevypovídají. Zásilky, které stěžovatel zmiňuje, obsahovaly pouze daňová přiznání. Žalovaný rovněž podotýká, že stěžovatel nebyl povinen předkládat souhrnná hlášení, neboť z daňových přiznání k DPH za celý rok 2007 nevyplývá, že by došlo k dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie; stěžovatel tedy ani neměl pro takový postup důvod. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Ze spisu zdejší soud zjistil následující relevantní skutečnosti.

Shora označenými platebními výměry ze dne 12. 12. 2008 byly stěžovateli předepsány úroky z prodlení na dani z přidané hodnoty a na dani z příjmu právnických osob za výše uvedená zdaňovací období. Stěžovatel napadl tato rozhodnutí odvoláním, v němž především namítl, že byl v průběhu celého řízení zastoupen zmocněncem, jenž byl mimo jiné oprávněn též k přebírání písemností od finančního úřadu. Veškeré písemnosti, jež byly doručovány přímo stěžovateli a nikoliv jeho zástupci, a které mu případně měly být doručeny fikcí, mu ve skutečnosti řádně doručeny nebyly. To se týká i platebních výměrů na daň z přidané hodnoty, respektive daň z příjmu právnických osob; stěžovatel proto nemohl být v prodlení s jejich placením. K odvolání přiložil kopii plné moci udělené K. I. B., kopii podacího lístku a dodejky k zásilce odeslané správci daně dne 24. 9. 2007, na které bylo uvedeno, že zásilka obsahuje přiznání k DPH za srpen 2007 a výše zmíněnou plnou moc. Rozhodnutími ze dne 23. a 26. 10. 2009 žalovaný jeho odvolání zamítl, neboť

platební výměry na daň z přidané hodnoty a daň z příjmu právnických osob mu byly doručeny fikcí podle § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. K otázce zastoupení stěžovatele žalovaný poznamenal, že v době doručování platebních výměrů neevidoval v příslušném spise žádnou plnou moc pro jeho zastupování v daném řízení. Listiny přiložené k odvolání samy o sobě neprokazovaly, že stěžovatel plnou moc správci daně skutečně zaslal. Předmětná zásilka obsahovala pouze daňové přiznání na tiskopise formátu A3 a vážila 0,018 kg. Stejnou hmotnost měly i další zásilky doručené správci daně, které obsahovaly rovněž pouze daňová přiznání. Stěžovatel podal proti rozhodnutím žalovaného žalobu, v níž uplatnil totožné argumenty jako v odvolání. Pokud jde o posouzení hmotnosti zásilky, stěžovatel žalovanému vytkl, že neprovedl vlastní důkazní měření a srovnání velikosti obálek, jejich hmotnosti bez samolepek pošty, hmotnosti jejich obsahu a celkové hmotnosti zásilek. Současně stěžovatel poukázal na to, že některé zásilky obsahovaly souhrnná hlášení k DPH; tuto skutečnost však žalovaný nevzal dostatečně v úvahu.

Dne 16. 12. 2010 se ve věci konalo jednání, při němž stěžovatel poukázal na plnou moc udělenou dne 5. 9. 2005 L. P. a její kopii soudu předložil. K tomu sdělil, že nebyla-li ve spise správce daně založena plná moc udělená K. B., mělo být doručováno L. P. Žalovaný reagoval, že ani tuto plnou moc spis neobsahoval. Stěžovatel rovněž navrhl provést výslech jmenovaného L. P.

Městský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Námitka, že byl stěžovatel zastoupen L. P., byla podle soudu uplatněna opožděně. Stěžovatel na tuto skutečnost poukázal teprve u jednání, tedy přibližně jedenáct měsíců po uplynutí lhůty pro podání žaloby; z tohoto důvodu ji soud při svém rozhodování nemohl vzít v potaz. Stěžovateli se podle městského soudu nepodařilo prokázat, že by plnou moc udělenou K. B. skutečně doručil správci daně. Tvrzení, že některé ze zásilek obsahovaly souhrnná hlášení k DPH, považoval soud za nepřesvědčivé, neboť nebylo zřejmé, z jakého důvodu měl stěžovatel tyto písemnosti přikládat pouze k některým z daňových přiznání. K porovnávání jednotlivých zásilek soud uvedl, že jejich hmotnost se nepatrně lišila, a poukázal rovněž na to, že porovnání se zásilkami z června, září a prosince 2008 a ze září 2009 nebylo relevantní, neboť tyto obsahovaly jiný formulář daňového přiznání.

Stěžovatel brojí především proti tomu, že se městský soud věcně nezabýval jeho námitkou existence plné moci udělené L. P. a jejího doručení správci daně. Soud vyšel v první řadě z § 71 odst. 2 s. ř. s., jenž stanoví: *K žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.* Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců od jeho doručení, a pouze v této lhůtě lze tedy již podanou žalobu dále rozšiřovat o nové žalobní body. Stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 11. 11. 2009 a lhůta pro podání žaloby proto uplynula dne 10. 1. 2010. Poukázal-li stěžovatel na udělení plné moci L. P. a její doručení správci daně teprve dne 16. 12. 2010, dle názoru městského soudu se jednalo o námitku, která byla uplatněna opožděně, pročež k ní již nebylo možno přihlédnout.

Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že stěžovatel v žalobě výslovně uvedl, že byl v daňovém řízení vždy procesně zastoupen zmocněncem na základě plné moci, přičemž toto obecné tvrzení dále konkretizoval poukazem na plnou moc udělenou dne 24. 9. 2007 K. B., zatímco o plné moci pro L. P. se zmínil až u jednání.

Existence plné moci a zejména její předložení správci daně má přitom pro posouzení věci podstatný význam. Podle § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, ve znění rozhodném v době doručování platebních výměrů (dále jen „daňový řád"), se v případě, kdy měl příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí, písemnost doručovala pouze tomuto zástupci. Teprve je-li postaveno najisto, že platební výměry byly řádně doručeny, lze vážit správnost sdělení o úrocích z prodlení (§ 63 daňového řádu).

Klíčovou otázkou tedy je, zda se v tomto případě jednalo o nepřípustné rozšíření žaloby o nový žalobní bod, jak uvedl městský soud v napadeném rozsudku, či zda se jednalo o pouhé doplnění a konkretizaci žalobního bodu řádně uplatněného již v samotné žalobě. V judikatuře zdejšího soudu byl žalobní bod opakovaně definován jako výtka nezákonnosti správního rozhodnutí obsahující v sobě konkrétní skutkové i právní důvody této nezákonnosti. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 – 42, dostupném na www.nssoud.cz: *„Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Žalobním bodem však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál."* Podrobněji se k této otázce zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, dostupném na www.nssoud.cz, podle něhož je za žalobní bod nutno považovat *„každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že žalobce má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Pouze takovýmto – ve prospěch žalobce extenzívním – výkladem pojmu žalobního bodu lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Koncentrace žalobních bodů daná lhůtou pro jejich uplatnění nemůže být totiž vykládána tak, že by pro žalobce vytváří překvapivé situace a vysokou míru nejistoty o tom, co ze svých námitek pro žalobou napadenému rozhodnutí se mu podařilo procesně účinným způsobem uplatnit a co nikoli. Účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je totiž toliko časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, tak, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení."* Rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se k otázce kvality žalobních bodů vyslovil, a to v rozsudku ze dne 24. 08. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78), publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS: *„Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat."*

Námitku, že byl stěžovatel po celou dobu daňového řízení zastoupen, a že tedy jemu určené písemnosti měly být doručovány jeho zmocněnci, lze nepochybně považovat za řádně formulovaný žalobní bod, z něhož bylo jasně patrné, z jakého důvodu stěžovatel

rozhodnutí žalovaného napadá. V postupu stěžovatele, jenž v rámci takto obecně vymezené žalobní námitky posléze v průběhu ústního jednání poukázal na konkrétní plnou moc, nelze spatřovat rozšíření žaloby o nový, dosud neuvedený důvod. Nad to je třeba zdůraznit, že stěžovatel žalobu nedoplnil pouze o nové právní argumenty nebo o upřesnění svých skutkových tvrzení, ale navrhoval též důkazy k jejich prokázání, když soudu předložil kopii předmětné plné moci a v reakci na prohlášení zástupce žalovaného, podle něhož tato plná moci nebyla součástí správního spisu, navrhoval též vyslechnout jako svědka L. P. Z konstantní judikatury zdejšího soudu přitom vyplývá, že navrhování důkazů, které mají podpořit tvrzení uvedená v žalobě, popřípadě v jejím včasném rozšíření, nelze považovat za rozšíření žaloby, a není proto omezeno lhůtou stanovenou v § 71 odst. 2 s. ř. s. (k tomu srov. např. rozsudky ze dne 7. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 – 84, a ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 As 43/2004 – 95, dostupné na www.nssoud.cz).

Městský soud tedy postupoval nesprávně, posoudil-li tvrzení stěžovatele ohledně jeho zastoupení L. P. jako nepřípustné rozšíření žaloby, a pokud se nevypořádal s jeho návrhy na provedení důkazů předmětnou plnou mocí a výslechem jmenovaného svědka; své rozhodnutí tak zatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a pro jinou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že byl v daňovém řízení zastoupen K. B., a to na základě plné moci ze dne 24. 9. 2007, jejíž vyhotovení zaslal správci daně zásilkou doručenou následujícího dne. Ačkoliv stěžovatel předmětnou námitku nepodřadil pod příslušné ustanovení soudního řádu správního, je patrné, že městskému soudu v této věci vytýká nedostatečné objasnění skutkového stavu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když uvádí, že při posouzení hmotnosti předmětné zásilky a jejího srovnání s hmotností jiných zásilek nevzal v úvahu řadu relevantních skutečností. Stěžovatel ostatně v žalobě uplatnil shodnou námitku i ve vztahu k rozhodnutí žalovaného, když uvedl, že měl žalovaný sám posoudit hmotnost této zásilky.

Nejvyšší správní soud k tomu především připomíná, že podle ustálené judikatury bylo věcí stěžovatele, aby prokázal, že finančnímu úřadu plnou moc udělenou K. B. skutečně doručil, respektive to, že ji předal k poštovní přepravě (k tomu srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 As 31/2009 – 231, dostupný na www.nssoud.cz). Tato skutečnost měla být prokázána jednak označením plné moci na dodejce, jednak srovnáním hmotnosti příslušné zásilky s hmotností jiných zásilek adresovaných správci daně. Městský soud konstatoval, že se stěžovateli nepodařilo jeho tvrzení prokázat; svůj závěr však odůvodnil pouze tím, že jeho úvahy nebyly dostatečně přesvědčivé, přičemž polemizoval s konkrétními tvrzeními stěžovatele ohledně obsahu jiných zásilek a poukázal rovněž na to, že jedna z nich měla nepatrně vyšší hmotnost. Soud přitom vůbec nevzal v potaz, že námitky stěžovatele mohly být vyvráceny zvážením rozhodné zásilky soudem, a to v mezích soudního dokazování. Podstata sporu mezi stěžovatelem a žalovaným, respektive finančním úřadem, spočívala v tom, zda zásilka obsahovala kromě daňového přiznání ještě další písemnost. Zatímco správce daně uvedl, že zásilka obsahovala pouze daňové přiznání na formuláři formátu A3, stěžovatel tvrdí, že kromě daňového přiznání obsahovala též plnou moc na listu papíru formátu A4. Mezi účastníky přitom nebylo sporu o tom, jaký typ obálky byl použit, ani ohledně skutečnosti,

že hmotnost odeslané zásilky byla 0,018 kg. Pokud by městský soud sám zjistil hmotnost nepoužité obálky stejného typu, jakou použil stěžovatel, obsahující nejprve pouze formulář daňového přiznání a posléze jak daňové přiznání, tak jeden další list papíru formátu A4, mohl s pravděpodobností blížící se jistotě určit, zda předmětná zásilka obsahovala dva či tři listy uvedeného formátu. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, a neučinil ani nic jiného, z čeho by bylo možno spolehlivě zjistit hmotnost a tím pádem i obsah sporné zásilky, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že soud akceptoval nedostatečně zjištěný stav věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení je městský soud vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s). Při posuzování existence zastoupení stěžovatele v daňovém řízení lze vzít v úvahu i skutečnost, zda v rozhodném období stěžovatel jednal se správcem daně sám, či prostřednictvím zástupce. Ve správním spise předloženém žalovaným se však žádné doklady o součinnosti se správcem daně nenacházejí. Tento spis však nepokrývá dobu od tvrzeného předložení plné moci zástupce L. P. do r. 2007, pokud by ta byla rozhodnou.

V novém rozhodnutí o věci městský soud rozhodne znovu i o náhradě nákladů řízení včetně nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu